ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GIUSEPPE TESAURO της 11ης Ιουλίου 1989 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Οι διαφορές που ήχθησαν ενώπιον του Δικαστηρίου ως προς τα μέτρα εμπορικής άμυνας κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εμπλουτίζονται με τρεις νέες προσφυγές οι οποίες αφορούν, αφενός (υπόθεση C-121/86, εταιρία «Ανώνυμος Εταιρεία Επιχειρήσεων» και λοιποί κατά Συμβουλίου, και υπόθεση C-129/86, Ελληνική Δημοκρατία κατά Συμβουλίου), την ακύρωση της απόφασης 86/59/ΕΟΚ [1], με την οποία το Συμβούλιο περάτωσε τη διαδικασία αντιντάμπινγκ χωρίς να θεσπίσει κανένα μέτρο άμυνας, και, αφετέρου (υπόθεση C-122/86, εταιρία «Ανώνυμος Εταιρεία Επιχειρήσεων» και λοιποί κατά Επιτροπής και Συμβουλίου), την αποκατάσταση των ζημιών που προκλήθηκαν από το ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο έλαβαν την προαναφερθείσα απόφαση και από το ότι το Συμβούλιο παρέλειψε να εγκρίνει την πρόταση κανονισμού COM(83) 341 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, καθώς και από οποιαδήποτε άλλη συναφή πράξη.

Οι τρεις προσφυγές αφορούν μια και μόνο διαδικασία αντιντάμπινγκ· εξάλλου τα προβαλλόμενα επιχειρήματα των προσφευγουσών είναι εν πολλοίς ανάλογα· λόγοι οικονομίας με ωθούν, επομένως, να αναπτύξω ενιαίες προτάσεις και για τις τρεις προσφυγές. Πρώτον, θα εξετάσω μαζί τις δύο προσφυγές που αφορούν την ακύρωση της απόφασης 86/59/ΕΟΚ και, εν συνεχεία, την αγωγή αποζημιώσεως.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 — ΕΕ L 70, σ. 41.

Το κανονιστικό πλαίσιο

2. Σε μια υπόθεση που τίθενται ζητήματα αρχής ως προς την ερμηνεία των κοινοτικών διατάξεων αντιντάμπινγκ είναι πιθανώς χρήσιμο να παρατεθούν προκαταρκτικά οι διατάξεις που περιλαμβάνονται στις βασικές κοινοτικές κανονιστικές ρυθμίσεις και είναι εν προκειμένω κρίσιμες.

Πράγματι, το θέμα που τίθεται ενώπιον του Δικαστηρίου είναι συγχρόνως λεπτό και πολύπλοκο· γι' αυτό δεν είναι πάντοτε ευχερές να διασφαλίζεται ότι η χρησιμοποίηση των μέσων εμπορικής άμυνας δεν μεταπίπτει σε αδικαιολόγητη παρεμπόδιση του διεθνούς εμπορίου.

Τα εμπλεκόμενα συμφέροντα σ' αυτού του είδους τη διαδικασία είναι διαφορετικά και συχνά αντιμαχόμενα, ωστόσο όμως, όλα είναι άξια προστασίας.

Με τον βασικό κανονισμό, ο οποίος, όπως τονίστηκε, είναι ο κανονισμός 2176/84, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο αντιντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας [2] (στο εξής: βασικός κανονισμός), πραγματοποιείται αυτή η εξισορρόπηση των συμφερόντων μέσω μιας σειράς διαδικαστικών και ουσιαστικών κανόνων, οι οποίοι αποβλέπουν στο να δια-

2 — ΕΕ L 201, σ. 1· η πράξη αυτή, η οποία αντικατέστησε από την 1η Αυγούστου 1984 τον προηγούμενο ανάλογο κανονισμό 3017/79, εφαρμόζεται ωστόσο, κατά το άρθρο 19, στις διαδικασίες που έχουν ήδη αρχίσει κατά την έναρξη ισχύος του.

σφαλίζουν την ταχεία, αμερόληπτη και αποτελεσματική εξέλιξη της διαδικασίας σχετικά με την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ, σύμφωνα με τις διεθνείς υποχρεώσεις που απορρέουν για την Κοινότητα από το άρθρο VI της ΓΣΔΕ (Γενική Συμφωνία Δασμών και Εμπορίου) και τις κείμενες διατάξεις για την εφαρμογή του άρθρου αυτού (δηλαδή του κώδικα αντιντάμπινγκ).

3. Κεντρικό σημείο της ρύθμισης είναι η αρχή που καθιερώνεται με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο δύναται να υπαχθεί σε δασμό αντιντάμπινγκ κάθε προϊόν που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η θέση του σε κυκλοφορία εντός της Κοινότητας προξενεί ζημία. Με την επόμενη παράγραφο του ίδιου άρθρου διασαφηνίζεται, εξάλλου, ότι ένα προϊόν θεωρείται ότι αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ όταν η τιμή εξαγωγής του στην Κοινότητα είναι μικρότερη από την κανονική αξία του ομοειδούς προϊόντος.

Αφού διασαφηνίζεται ο ορισμός και η μέθοδος υπολογισμού της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής καθώς και ο τρόπος της σχετικής συγκρίσεως, διευκρινίζεται, με την παράγραφο 12 του ίδιου άρθρου 2, ότι ως «ομοειδές προϊόν» νοείται ένα πανομοιότυπο προϊόν, δηλαδή όμοιο από κάθε άποψη με το εξεταζόμενο προϊόν ή, ελλείψει τέτοιου προϊόντος, ένα άλλο προϊόν που εμφανίζει ανάλογα χαρακτηριστικά.

Το άρθρο 4, παράγραφος 1, ορίζει εν συνεχεία ότι ζημία είναι μόνον εκείνη που απορρέει από τις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και λόγω των επιπτώσεων του ίδιου του ντάμπινγκ· αντίθετα, είναι άσχετη η ζημία ή το μέρος της ζημίας που προκαλείται από οικονομικούς ή εμπορικούς παράγοντες διαφορετικής φύσεως.

Με την επόμενη παράγραφο 2, ο κοινοτικός νομοθέτης διασαφηνίζει ότι ο προσδιορισμός της ζημίας βασίζεται σε ορισμένους παράγοντες οι οποίοι, πάντως, ούτε ένας μόνος ούτε και περισσότεροι από αυτούς μπορούν κατ' ανάγκη να δώσουν έναν αποφασιστικό προσανατολισμό.

Οι παράγοντες που πρέπει να ληφθούν υπόψη είναι ο όγκος και οι τιμές των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, καθώς και οι δημιουργούμενες επιπτώσεις επί της οικείας βιομηχανίας, όπως προκύπτουν από τις πραγματικές ή εν δυνάμει τάσεις των οικονομικών ενδεικτικών συντελεστών, ήτοι: της παραγωγής, της χρησιμοποίησης του παραγωγικού δυναμικού, των αποθεμάτων, των πωλήσεων, του μεριδίου στην αγορά, των τιμών, των κερδών, της απόδοσης των επενδύσεων, της ταμειακής ροής (cash flow) και της απασχόλησης [άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο γ)].

Οι επόμενες διατάξεις αφορούν τον τρόπο διεξαγωγής της έρευνας, τον τρόπο περάτωσης της διαδικασίας και τις αντίστοιχες αρμοδιότητες της Επιτροπής και του Συμβουλίου.

Η έρευνα διεξάγεται από την Επιτροπή σε συνεργασία με τα κράτη μέλη, πρέπει δε να αφορά τόσο την πρακτική ντάμπινγκ όσο και τη ζημία που απορρέει από την πρακτική αυτή. Κατά κανόνα, η σχετική έρευνα ως προς την πρακτική ντάμπινγκ πρέπει να αναφέρεται στην αμέσως πριν από την έναρξη της διαδικασίας περίοδο, η οποία δεν μπορεί να είναι μικρότερη των έξι μηνών [άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο γ)]. Κατά τη διάρκεια της έρευνας, η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να παρέχει στον καταγγέλλοντα και στους προφανώς ενδιαφερόμενους εισαγωγείς και εξαγωγείς, καθώς και στους εκπροσώπους της χώρας εξαγωγής, τη δυνατότητα να λάβουν γνώση όλων των πληροφοριών που έχουν παρασχεθεί στην Επιτροπή από τα εμπλεκόμενα στην έρευνα μέρη, εκτός από τα εσωτερικά έγγραφα που έχουν συνταχθεί από τις αρχές της Κοινότητας ή των κρατών μελών, εφόσον οι πληροφορίες αυτές είναι κρίσιμες για την υπερά-

σπιση των συμφερόντων τους, δεν είναι εμπιστευτικές κατά την έννοια του άρθρου 8 και χρησιμοποιούνται από την Επιτροπή στην έρευνα. Οι ενδιαφερόμενοι απευθύνουν σχετικώς γραπτή αίτηση στην Επιτροπή, αναφέροντας τις αιτούμενες πληροφορίες [άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α)].

Το άρθρο 8, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού ορίζει ότι τα κοινοτικά όργανα υποχρεούνται να μη κοινολογούν τις πληροφορίες που, κατόπιν αιτήσεως αυτού που τις έχει παράσχει, έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα, εκτός αν υπάρχει ρητή εξουσιοδότηση του παρέχοντος τις πληροφορίες.

Πάντως, κάθε αίτηση για εμπιστευτική μεταχείριση πρέπει να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους η πληροφορία είναι εμπιστευτική και να συνοδεύεται από μη εμπιστευτική περίληψη της πληροφορίας ή από έκθεση των λόγων για τους οποίους η πληροφορία δεν μπορεί να δοθεί περιληπτικά.

Ο βασικός κανονισμός προβλέπει επίσης τη δυνατότητα επιβολής προσωρινών δασμών. Πράγματι, κατά το άρθρο 11, όταν από προκαταρκτική εξέταση προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και όταν υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για ζημία προκαλούμενη απ' αυτό τον λόγο, το δε συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει μια ενέργεια για να αποτραπεί η πρόκληση ζημίας κατά τη διάρκεια της έρευνας, η Επιτροπή, μετά από αίτηση κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, επιβάλλει προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ.

Όσον αφορά τον τρόπο περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ, διάφορες εναλλακτικές λύσεις είναι δυνατές.

Όταν στο τέλος της έρευνας η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν είναι αναγκαίο να θεσπίσει μέτρα άμυνας και αν η συμβουλευτική επιτροπή που προβλέπεται με τον βασικό κανονισμό δεν διατυπώσει αντιρρήσεις, η Επιτροπή μπορεί να περατώσει τη διαδικασία. Στην αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή υποβάλλει στο Συμβούλιο έκθεση για το αποτέλεσμα των διαβουλεύσεων και προτείνει την περάτωση της διαδικασίας. Στην περίπτωση αυτή η διαδικασία θεωρείται ως περατωθείσα αν, εντός προθεσμίας ενός μηνός, το Συμβούλιο δεν αποφασίσει διαφορετικά με ειδική πλειοψηφία (άρθρο 9).

Αντίθετα, όταν η Επιτροπή θεωρεί αναγκαία τη θέσπιση οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, πρέπει να υποβάλει σχετική πρόταση στο Συμβούλιο. Πράγματι, το άρθρο 12, παράγραφος 1, ορίζει ότι:

«Όταν από την οριστική διαπίστωση των γεγονότων προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ ή επιδότηση, κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, καθώς και ζημία απορρέουσα από αυτά και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει κοινοτική ενέργεια, επιβάλλεται οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικός δασμός από το Συμβούλιο, το οποίο αποφαίνεται με ειδική πλειοψηφία, μετά από πρόταση της Επιτροπής υποβαλλόμενη κατόπιν διαβουλεύσεως.»

Ο βασικός κανονισμός δεν προβλέπει τίποτε για την περίπτωση κατά την οποία στο Συμβούλιο δεν θα συγκεντρωνόταν η αναγκαία πλειοψηφία για να εγκριθεί η πρόταση της Επιτροπής περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ.

Τέλος, όσον αφορά την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να περατωθεί η έρευνα, το άρθρο 7, παράγραφος 9, στοιχείο α), ορίζει ότι η έρευνα περατούται, κανονικά, εντός έτους μετά την έναρξη της διαδικασίας.

Τα περιστατικά

4. Τον Ιούνιο του 1982, οι έλληνες παραγωγοί φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου, η συνολική παραγωγή των οποίων αντιπροσώπευε το σύνολο της κοινοτικής παραγωγής του εν λόγω προϊόντος, υπέβαλαν καταγγελία στην Επιτροπή όσον αφορά τις πρακτικές ντάμπινγκ που εφαρμόζονταν στις εισαγωγές του προϊόντος αυτού καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και της Βόρειας Κορέας.

Η Επιτροπή, αφού δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα της 29.6.1982 [3] ανακοίνωση για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές-αντικείμενο της καταγγελίας, άρχισε την αναγκαία σχετική έρευνα.

Αφού διαπίστωσε την ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ, καθώς και την αναγκαία σχέση αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των εν λόγω εισαγωγών και της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία και προκειμένου να αποφευχθεί περαιτέρω ζημία κατά τη διάρκεια της έρευνας, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 22 Δεκεμβρίου 1982, τον κανονισμό 3542/82 [4], με τον οποίο επέβαλε προσωρινό (4 μηνών) δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου με περιεκτικότητα σε MgO μεταξύ 85 % και 92 % καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και της Βόρειας Κορέας.

Με τον κανονισμό 991/83 του Συμβουλίου, της 25ης Απριλίου 1983 [5], η επιβολή του δασμού παρατάθηκε για περίοδο δύο μηνών.

3 — ΕΕ C 162, σ. 3.
4 — ΕΕ L 371, σ. 25.
5 — ΕΕ L 110, σ. 27.

Μετά την επιβολή του προσωρινού δασμού, η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη τις αντιμαχόμενες απόψεις των μερών ως προς την ομοιότητα του προϊόντος, διόρισε δύο εμπειρογνώμονες προκειμένου να εξετάσουν κατά πόσον ήταν συγκρίσιμα τα εν λόγω προϊόντα καταγωγής Κίνας, Βόρειας Κορέας, Ισπανίας (χώρα αναφοράς για τον καθορισμό της κανονικής αξίας) και της Ελλάδας.

Βάσει του συνόλου των διαθεσίμων στοιχείων και παρά τις αντιμαχόμενες γνώμες των εμπειρογνωμόνων, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι αδρανώς κεκαυμένοι φυσικοί μαγνησίτες, περιεκτικότητας σε MgO μεταξύ 85 και 92 %, καταγωγής των τεσσάρων προαναφερόμενων χωρών, έπρεπε να θεωρηθούν ως «ομοειδή προϊόντα» υπό την έννοια του βασικού κανονισμού, δεδομένου ότι παρουσίαζαν τόσο στενές ομοιότητες ώστε μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο σύνολο των υφισταμένων εφαρμογών.

Όσον αφορά τη ζημία, η Επιτροπή διαπίστωσε αύξηση κατά 15 % των εισαγωγών μεταξύ 1979 και 1980, μείωση κατά 3 % το 1981 και νέα αύξηση κατά 17 % το 1982, καθώς και αύξηση του τμήματος της αγοράς το οποίο κατείχαν τα προϊόντα που εισάγονται από τις δύο χώρες — και αποτελούν αντικείμενο της έρευνας — από 26 % το 1979 σε 37 % το 1982 και παράλληλη μείωση του τμήματος της αγοράς που κατείχε η κοινοτική βιομηχανία από 48 % το 1978 στο 25 % το 1982.

Βάσει όλων αυτών των εκτιμήσεων, η Επιτροπή πρότεινε στο Συμβούλιο, στις 9 Ιουνίου 1983, την έκδοση κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εν λόγω εισαγωγές.

Ωστόσο, το Συμβούλιο, αφού προέβη σε εμπεριστατωμένη έρευνα όσον αφορά το συγκρίσιμο των προϊόντων, δεν υιοθέτησε την πρό-

ταση της Επιτροπής και, κατά συνέπεια, οι προσωρινοί δασμοί έπαψαν να επιβάλονται στις 30 Ιουνίου 1983.

Στις 19 Απριλίου 1985, δηλαδή μετά παρέλευση δύο ετών, οι προσφεύγουσες επιχειρήσεις υπέβαλαν στην Επιτροπή νέα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ και ζημίας προκαλούμενης από τις εισαγωγές καταγωγής Κίνας, φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου. Κατά συνέπεια, στις 19 Ιουνίου 1985 η Επιτροπή δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα ανακοίνωση σχετικά με τη συνέχιση της έρευνας όσον αφορά τις εισαγωγές από την Κίνα και τη Βόρεια Κορέα [6].

Μετά την έρευνα που πραγματοποιήθηκε το καλοκαίρι του 1985, η Επιτροπή, βάσει των στοιχείων που ανακοίνωσε ως προκύπτοντα από την εν λόγω έρευνα και που διέφεραν από τα στατιστικά στοιχεία που επικαλούνταν οι καταγγέλλοντες, διαπίστωσε ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα από τις εν λόγω χώρες είχαν μειωθεί από 82 500 τόνους το 1981 σε 61 000 τόνους το 1984· κατά την ίδια περίοδο η κοινοτική παραγωγή αυξήθηκε κατά 110 % και το τμήμα της αγοράς που κατείχαν οι παραγωγοί της Κοινότητας είχε αυξηθεί από 15,4 % το 1981 σε 19,4 % το 1984, ενώ το τμήμα της αγοράς που κατείχαν τα προϊόντα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βόρειας Κορέας είχε μειωθεί από 30,4 % το 1981 σε 19,7 % το 1984.

Οι διαπιστώσεις αυτές οδήγησαν την Επιτροπή να θεωρήσει ότι η κοινοτική βιομηχανία δεν υφίστατο πλέον σημαντική ζημία και υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές στην Κοινότητα φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βόρειας Κορέας.

Το Συμβούλιο υιοθέτησε την πρόταση αυτή και, στις 6 Μαρτίου 1986, εξέδωσε την απόφαση 86/59/ΕΟΚ, με την οποία περατώθηκε η διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εν λόγω εισαγωγές.

Λεπτομερέστερη περιγραφή των εκτεθέντων περιστατικών περιλαμβάνεται στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση των τριών υποθέσεων, στην οποία, ας μου επιτραπεί, να παραπέμψω.

Ο έλεγχος του Δικαστηρίου

5. Προτού εξετάσω τους πολυάριθμους λόγους που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, θεωρώ αναγκαίο να διατυπώσω δύο παρατηρήσεις ως προς τη φύση και την έκταση του ελέγχου στον οποίο το Δικαστήριο καλείται να προβεί.

Ο βασικός κανονισμός, όπως προκύπτει από τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου [7], αναγνωρίζει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος των παραγωγών της Κοινότητας προς θέσπιση μέτρων που προβλέπονται με τον κανονισμό και απονέμει στους ίδιους παραγωγούς ορισμένα συγκεκριμένα δικαιώματα. Ως εκ τούτου, και λόγω της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που διαθέτουν τα κοινοτικά όργανα στον εν λόγω τομέα, το Δικαστήριο καλείται να εξακριβώσει αν η Επιτροπή τήρησε τις διαδικαστικές εγγυήσεις που παρέχει στους καταγγέλλοντες ο βασικός κανονισμός και αν διέπραξε προφανή σφάλματα κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, παρέλειψε να λάβει υπόψη ουσιώδη στοιχεία ή αν

6 — ΕΕ C 149, σ. 2.

7 — Βλέπε απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983, Fediol κατά Επιτροπής, σκέψη 25 (191/82, Συλλογή 1983, σ. 2913).

περιέλαβε στην αιτιολογία στοιχεία συνιστώντα κατάχρηση εξουσίας. Σχετικά, χωρίς να είναι δυνατό να επέμβει στην εκτίμηση που επιφυλλάσσεται στις κοινοτικές αρχές από τον προαναφερθέντα κανονισμό, ο δικαστής καλείται να ασκήσει τον έλεγχο για τον οποίο είναι αρμόδιος, ενόψει της διακριτικής εξουσίας που απονέμεται στη δημόσια αρχή [8].

Πρέπει εν συνεχεία να διευκρινιστεί ότι, αντίθετα προς ό,τι προτείνει το Συμβούλιο, ο έλεγχος του Δικαστηρίου στις υποθέσεις C-121/86 και C-129/86 δεν πρέπει κατ' ανάγκη να περιοριστεί στα περιστατικά που αναφέρονται στη χρονική περίοδο μεταξύ της 19ης Ιουνίου 1985, ημερομηνίας που δημοσιεύθηκε η δεύτερη ανακοίνωση σχετικά με την έρευνα, και της 6ης Μαρτίου 1986, ημερομηνίας που ελήφθη η προσβαλλόμενη απόφαση.

Πράγματι, από τις πρώτες τέσσερις αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλόμενης πράξης προκύπτει ότι η εν λόγω απόφαση συνιστά την κατάληξη μιας ενιαίας μακρόχρονης διαδικασίας που είχε αρχίσει τον Ιούνιο του 1982.

Στη δεύτερη ανακοίνωση του Ιουνίου 1985 γίνεται λόγος για συνέχιση και όχι για έναρξη νέας έρευνας.

Επομένως, δεν υπάρχει κανένας νόμιμος λόγος να εξαιρεθούν από τον έλεγχο του Δικαστηρίου ορισμένα περιστατικά.

Αντίθετα, το Δικαστήριο υποχρεούται να εξετάσει οποιαδήποτε διαδικαστική πλημμέλεια δυνάμενη να επηρεάσει το κύρος της πράξης.

6. Οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλονται με τις προσφυγές C-121/86 και C-129/86 κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως εστιάζονται, σχεδόν στο σύνολό τους, σε πέντε κύρια ζητήματα:

α) παράλειψη ως προς τη διαπίστωση της πρακτικής ντάμπινγκ,

β) υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας,

γ) χρονικό διάστημα που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της ζημίας,

δ) ενιαία εκτίμηση των στοιχείων όσον αφορά τις εισαγωγές από την Κίνα και τη Βόρεια Κορέα,

ε) τα χρησιμοποιηθέντα στοιχεία.

α) *Παράλειψη ως προς τη διαπίστωση της πρακτικής ντάμπινγκ*

7. Κατά τη γνώμη των προσφευγουσών η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, καθόσον περιορίζεται στο να διαπιστώσει μόνον την έλλειψη ζημίας χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ενδεχόμενη ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ.

Πρέπει σχετικώς να παρατηρηθεί ότι το γράμμα του άρθρου 12, που αφορά τη λήψη οριστικών μέτρων, καθώς και η ίδια η ratio του βασικού κανονισμού δείχνουν αναμφισβήτητα ότι επιτρέπεται στο Συμβούλιο να επιβάλει μέτρα άμυνας μόνον όταν συντρέχουν οι τρεις προϋποθέσεις, δηλαδή η ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ, η προκαλούμενη από αυτή ζημία και το συμφέρον της Κοινότητας να επιβάλλει τη λήψη τέτοιων μέτρων.

8 — Βλέπε απόφαση της 20ής Μαρτίου 1985, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 16 (264/82, Συλλογή 1985, σ. 849).

Όμως, ο γενικός αυτός ισχυρισμός πρέπει να διασαφηνιστεί.

Πράγματι, μολονότι είναι αληθές ότι οι τρεις προαναφερθείσες προϋποθέσεις είναι αναμφίβολα σωρευτικές, είναι επίσης αληθές ότι μπορεί να υπάρχει μεταξύ τους εύλογη σχέση αλληλεξαρτήσεως.

Όντως, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να προβεί σε ορθή εκτίμηση του συμφέροντος της Κοινότητας για τη λήψη μέτρων άμυνας, χωρίς να έχει προηγουμένως διαπιστώσει τη ζημία που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία.

Στην περίπτωση αυτή πρόκειται, όπως είναι προφανές, για συγκριτική αποτίμηση των αντιτιθέμενων συμφερόντων, όπως είναι για παράδειγμα τα συμφέροντα των παραγωγών και των ενδεχόμενων καταναλωτών του εισαγόμενου προϊόντος, αποτίμηση που δεν μπορεί να γίνει σωστά όταν δεν έχει διαπιστωθεί η συνολική ζημία που υπέστη η οικεία βιομηχανία.

Αντίθετα, όσον αφορά τα άλλα δύο στοιχεία για τα οποία γίνεται λόγος, νομίζω ότι τα κοινοτικά όργανα μπορούσαν νομίμως να περιορίσουν τη δική τους έρευνα αν διαπίστωναν την ανυπαρξία ενός από τα στοιχεία αυτά.

Πράγματι, αν δεν προκύπτει ότι συγκεκριμένες εισαγωγές προκάλεσαν σημαντική ζημία στην κοινοτική βιομηχανία, δεν υπάρχει κανένας λόγος να εξακριβωθεί αν οι εισαγωγές αυτές γίνονται σε τιμή κατώτερη από την κανονική αξία του ομοειδούς προϊόντος, εφόσον και η ενδεχόμενη διαπίστωση της πρακτικής ντάμπινγκ δεν θα μετέβαλλε σε τίποτε το τελικό αποτέλεσμα και, οπωσδήποτε, το Συμβούλιο δεν θα μπορούσε νομίμως να θεσπίσει μέτρα άμυνας.

Εξάλλου, από την εξέταση των κρισίμων διατάξεων του βασικού κανονισμού δεν προκύπτει καμιά λογική ή πρακτική αδυναμία επαληθεύσεως του ότι συντρέχει μια από τις προϋποθέσεις ανεξάρτητα από τις άλλες.

Η διαπίστωση της πρακτικής ντάμπινγκ και της ζημίας βασίζονται, πράγματι, σε διάφορους παράγοντες οι οποίοι δεν συνδέονται κατ' ανάγκη μεταξύ τους.

Επίσης, το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ), έχει διαφορετικό περιεχόμενο από αυτό που του αποδίδουν οι προσφεύγουσες.

Προκειμένου να διασφαλισθεί ότι η διαδικασία διεξάγεται σύντομα και αποτελεσματικά και λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι, για να θεσπιστούν μέτρα άμυνας, είναι αναγκαίο να διαπιστωθεί τόσο η ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ όσο και η απορρέουσα ζημία, η προαναφερθείσα διάταξη ορίζει ότι η έρευνα πρέπει να αφορά και τα δύο στοιχεία.

Πάντως, πρόκειται για διάταξη που υπαγορεύθηκε με σκοπό την ταχεία διεξαγωγή της έρευνας και από αυτήν ουδόλως απορρέει, αντίθετα προς ό,τι θεωρούν οι προσφεύγουσες, υποχρέωση για τα κοινοτικά όργανα, εφόσον διαπιστώθηκε η ανυπαρξία μιας από τις δύο απαιτούμενες προϋποθέσεις, να πραγματοποιήσουν την έρευνα και να καταλήξουν σε οριστικά συμπεράσματα και ως προς την άλλη προϋπόθεση, δεδομένου ότι μια τέτοια περαιτέρω έρευνα δεν θα είχε καμιά πρακτική χρησιμότητα.

Αναλυόμενη υπό την άποψη αυτή, δεν νομίζω ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη ούτε ότι εκδόθηκε κατά παράβαση του βασικού κανονισμού.

β) *Υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας*

8. Οι έλληνες παραγωγοί μαγνησίτη υποστηρίζουν επίσης ότι, επειδή άφησε εκκρεμή την εν λόγω διαδικασία επί τέσσερα σχεδόν έτη, το Συμβούλιο παρέβη όχι μόνον το άρθρο 7, παράγραφος 9, στοιχείο α), του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο η έρευνα περατώνεται κανονικά εντός ενός έτους μετά την έναρξη της διαδικασίας, αλλά παραβίασε και τις αρχές της ασφάλειας του δικαίου, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (η έποψη αυτή υπογραμμίσθηκε από την ελληνική κυβέρνηση στην προσφυγή 129/86) και της επίλυσης των διαφορών εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος.

Κατά την προφορική διαδικασία, οι προσφεύγουσες προσπάθησαν, ενόψει αυτού που δέχθηκε το Δικαστήριο ότι το Συμβούλιο μπορεί να μη λάβει καμιά απόφαση όταν διαφωνεί με την Επιτροπή[9], να μεταβάλουν την αρχική σημασία της αιτίασης αυτής, υποστηρίζοντας ότι το Συμβούλιο μπορούσε ασφαλώς να μην εγκρίνει την πρόταση της Επιτροπής, όχι όμως για τον προβληθέντα λόγο (κατά τον οποίο τα προϊόντα δεν ήταν ομοειδή), δεδομένου ότι η εκτίμηση αυτή ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής.

Στην πραγματικότητα, οι προσφεύγουσες προσθέτουν κατά τον τρόπο αυτόν ένα νέο λόγο, που αφορά την κατάχρηση εξουσίας του Συμβουλίου, το οποίο υπερέβη εν προκειμένω τα όρια της διακριτικής του ευχέρειας παρεμβαίνοντας, τον Ιούνιο του 1983, στην εξέταση του συγκρίσιμου των προϊόντων, αντίθετα προς τους σκοπούς που επιδιώκονται με την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση. Η αιτίαση αυτή είχε ήδη προβληθεί από τις προσφεύγουσες κατά την έγγραφη διαδικασία. Πάντως, ο λόγος αυτός δεν περιλαμβάνεται στην προσφυγή, αλλά αποκλειστικά στο υπόμνημα απαντήσεως και δεν στηρίζεται σε νέα νομικά ή πραγματικά στοιχεία που προέκυψαν κατά την καθεαυτό διαδικασία. Επομένως, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη, σύμφωνα με την ένσταση απαραδέκτου που ορθώς προέβαλε το Συμβούλιο, δεδομένου ότι το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας απαγορεύει την προβολή νέων λόγων κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

9. Αντίθετα, όσον αφορά το ειδικό πρόβλημα της υπέρβασης της προθεσμίας του άρθρου 7, παράγραφος 9, στοιχείο α), του βασικού κανονισμού, και υπογραμμίζοντας ότι κατά την άποψή μου είναι πολύ αμφίβολο ότι παράβαση του είδους αυτού μπορεί να προβληθεί στο πλαίσιο προσφυγής που αποβλέπει στην ακύρωση αποφάσεως για την περάτωση διαδικασίας αντιντάμπινγκ, υπενθυμίζω αυτό που δέχθηκε πρόσφατα το Δικαστήριο, ότι:

« Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προθεσμία που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού είναι ενδεικτική και όχι δεσμευτική. Αυτό προκύπτει τόσο από το γράμμα της εν λόγω διατάξεως, που χρησιμοποιεί τον όρο " κανονικά ", και από τη φύση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ, της οποίας η εξέλιξη δεν εξαρτάται αποκλειστικά από την επιμέλεια των κοινοτικών αρχών. Πρέπει, πάντως, να διευκρινιστεί ότι από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η διαδικασία αντιντάμπινγκ δεν πρέπει να παρατείνεται πέραν ενός ευλόγου χρονικού διαστήματος, το οποίο εκτιμάται σε συνάρτηση με τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υποθέσεως » [10].

Όμως, η διαδικασία που μας απασχολεί ήταν πράγματι δυσχερής και η τετραετής σχεδόν διάρκειά της αντιπροσωπεύει μιαν επίδοση στην ιστορία των κοινοτικών διαδικασιών αντιντάμπινγκ, που ελπίζω ότι δεν θα κατα-

9 — Βλέπε Διάταξη της 15ης Οκτωβρίου 1986, Tokyo Juki Industrial κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (299/85, Συλλογή 1986, σ. 2965).

10 — Βλέπε απόφαση της 12ης Μαΐου 1989, Continentale Produkten-Gesellschaft Erhardt-Renken GmbH & Co. κατά Hauptzollamt München-West, σκέψη 8 (246/87, Συλλογή 1989, σ. 1151).

στεί δυνατό να καταρριφθεί. Αυτή η υπερβολική διάρκεια, πάντως, δικαιολογείται από ειδικές περιστάσεις που, εν πολλοίς, αναφέρονται στην αιτιολογία της πράξης.

Πράγματι, η Επιτροπή θεώρησε ότι μπορούσε να περατώσει τη διαδικασία στο τέλος Ιουνίου 1983 και προς τούτο υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ επί των εν λόγω εισαγωγών.

Η πρόταση αυτή δεν υιοθετήθηκε πάντως από το Συμβούλιο, φαίνεται δε ότι αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή συνέχισε και διεύρυνε πράγματι την έρευνα, όπως προκύπτει από τη χρονολογία που ανέφερε η Επιτροπή για την περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ Ιουνίου 1983 και Ιουνίου 1985 (βλέπε παράρτημα 3 του υπομνήματος ανταπαντήσεως του Συμβουλίου στην υπόθεση C-121/86). Επειδή εν συνεχεία έλαβε από τις προσφεύγουσες νέα αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προέκυπτε, εκ πρώτης όψεως, η ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ και ζημίας προκαλούμενης από τις εισαγωγές καταγωγής Κίνας, η Επιτροπή δημοσίευσε στις 19 Ιουνίου 1985 ανακοίνωση για τη συνέχιση της διαδικασίας, η οποία περατώθηκε τον Μάρτιο του 1986 με τη θέσπιση της προσβαλλόμενης εν προκειμένω πράξεως.

Εν συμπεράσματι, κατά τη διάρκεια της έρευνας υπήρξε εκ μέρους των ενδιαφερομένων κοινοτικών οργάνων διαφορετική εκτίμηση των αποτελεσμάτων και των συναγομένων από αυτά συμπερασμάτων, πράγμα που μπορεί να συμβεί σε σύστημα όπως αυτό που καθορίζεται με τον βασικό κανονισμό, ο οποίος αφήνει στην Επιτροπή την πρωτοβουλία, αλλά — εκτός ειδικών περιπτώσεων — παρέχει εξουσία λήψεως αποφάσεων στο Συμβούλιο, ως οργάνου που έχει την ευθύνη της κοινής εμπορικής πολιτικής.

Επομένως, δεν θεωρώ ότι η υπέρβαση της προθεσμίας που προβλέπεται στον βασικό κανονισμό πρέπει να θεωρηθεί εν προκειμένω ως εντελώς αδικαιολόγητη ούτε ότι, εξάλλου, προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες, κατά τη διαδικασία, είχαν σοβαρούς λόγους να παραπονούνται για την υπερβολική διάρκειά της.

γ) *Χρονική περίοδος που ελήφθη υπόψη για τη διαπίστωση της ζημίας*

10. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δικαιολογεί ανεπαρκώς την έλλειψη ζημίας, περιοριζόμενη στο να διαπιστώσει τη βελτίωση της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας για την περίοδο αναφοράς που εκτείνεται από το 1981 έως το 1984.

Η ελληνική κυβέρνηση υπογραμμίζει ιδίως ότι, έχοντας παραλείψει να λάβουν υπόψη τα στοιχεία που αφορούσαν τα προγενέστερα του 1981 έτη που, ωστόσο, διέθεταν, οι κοινοτικές αρχές παραβίασαν το ίδιο το πνεύμα του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο η κοινοτική βιομηχανία έπρεπε να είναι σε κατάσταση να ανακτήσει την ανταγωνιστική θέση που κατείχε πριν από την έναρξη της πρακτικής ντάμπινγκ. Κατά την άποψη των προσφευγουσών, το 1981 η κοινοτική βιομηχανία είχε ήδη υποστεί ζημία και το έτος αυτό δεν μπορούσε να αποτελέσει έγκυρο σημείο αναφοράς προκειμένου να αποδειχθεί, με βάση τη μετέπειτα βελτίωση, ότι η κοινοτική βιομηχανία δεν είχε υποστεί σημαντική ζημία.

Το προβαλλόμενο επιχείρημα είναι καταρχήν ορθό, όχι όμως αποφασιστικό εν προκειμένω.

Πράγματι, η κοινοτική πρακτική ως προς τη διαπίστωση της ζημίας συνίσταται στο να λαμβάνεται υπόψη η χρονική περίοδος των

τεσσάρων περίπου ετών που προηγούνται της ενάρξεως της διαδικασίας.

Είναι δυνατόν, εν προκειμένω, να δημιουργηθεί μια κάποια αμηχανία από το γεγονός ότι η διαδικασία διήρκεσε τέσσερα περίπου έτη και, ωστόσο, για τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης ελήφθη υπόψη η τετραετία που προηγήθηκε, όχι της αρχικής ανακοινώσεως του Ιουνίου 1982 για την έναρξη της διαδικασίας, αλλά η ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε τον Ιούνιο του 1985 για τη συνέχιση της έρευνας.

Ωστόσο, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν σχετικώς ορισμένη διακριτική ευχέρεια και ότι η σημαντική ζημία πρέπει κατ' ανάγκη να διαπιστωθεί κατά τον χρόνο που εκδίδεται η ενδεχόμενη πράξη με την οποία θεσπίζονται μέτρα άμυνας.

Ασφαλώς, μια εκτενέστερη αιτιολογία, όπου θα γινόταν αναφορά και στην κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας κατά τα έτη 1979 και 1980 για τα οποία η Επιτροπή, σε συνδυασμό με την περάτωση της πρώτης φάσης, είχε ήδη συγκεντρώσει στοιχεία και, επομένως, δεν χρειαζόταν πολύ μεγάλη έρευνα, θα ήταν περισσότερο διαφωτιστική και θα παρείχε καλύτερη εικόνα της εξέλιξης της ελληνικής βιομηχανίας μαγνησίτη και, συνεπώς, δεν θα είχε τροφοδοτήσει τις αμφιβολίες που προέβαλαν οι προσφεύγουσες ως προς τον «αυθαίρετο» χαρακτήρα της επιλογής. Πάντως, η βελτίωση που διαπιστώθηκε κατά το χρονικό διάστημα 1981-1984 και η παράλληλη κάμψη των εισαγωγών — με βάση τα στοιχεία που χρησιμοποίησε η Επιτροπή και με την επιφύλαξη μεταγενέστερης εξακριβώσεως των στοιχείων αυτών — είναι τέτοιες ώστε το κενό να μη μετατρέπεται κατ' ουσίαν, εν προκειμένω, σε πραγματική έλλειψη αιτιολογίας.

11. Αναφερόμενες επίσης στο χρονικό διάστημα που έλαβαν υπόψη τα κοινοτικά όργανα, προκειμένου να προσδιορίσουν την έλλειψη ζημίας, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι η επίδικη απόφαση ελήφθη κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του βασικού κανονισμού, κατά το οποίο η έρευνα για την πρακτική ντάμπινγκ πρέπει να καλύπτει ελάχιστη εξάμηνη περίοδο αμέσως πριν από την έναρξη της διαδικασίας. Παρατηρούν ότι η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία στις 19 Ιουνίου 1985, αλλά δεν έλαβε καθόλου υπόψη τα στοιχεία του 1985, τα οποία είναι καθοριστικά ως αποδεικνύοντα την ύπαρξη σημαντικής ζημίας. Η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα αυτό, ισχυριζόμενη ότι η εκτίμηση ως προς τους τελευταίους έξι μήνες αφορά αποκλειστικά την εξακρίβωση υπό την έποψη της πρακτικής ντάμπινγκ και όχι υπό την έποψη της ζημίας.

Θεωρώ αναγκαίο, στο σημείο αυτό των προτάσεών μου, να διασαφηνίσω το περιεχόμενο της διάταξης στην οποία αναφέρονται οι προσφεύγουσες.

Μολονότι εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι η υποχρέωση επιβάλλεται μόνο σε σχέση με την έρευνα ως προς την πρακτική ντάμπινγκ, αντίθετα, η υποχρέωση, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, αυτή αφορά και τη διαπίστωση της ζημίας.

Δύο λόγοι επιβάλλουν τη διασταλτική ερμηνεία της διάταξης αυτής.

Πρώτον, το επιχείρημα που αντλείται από το γράμμα της διάταξης: πράγματι, πρόκειται για πρόταση ακολουθούμενη αμέσως από άλλη πρόταση κατά την οποία η έρευνα αφορά ταυτόχρονα την πρακτική ντάμπινγκ και τη ζημία. Υπάρχει όμως κάτι περισσότερο: η ίδια η ratio του κανονισμού κατά την οποία τα μέτρα άμυνας θεσπίζονται όχι ως αντίποινα, αλλά

για την προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας κατά του αθέμιτου ανταγωνισμού, επιβάλλει όπως η ζημία είναι ενεστώσα και, επομένως, είναι αναγκαίο να διαπιστώνεται σε σχέση με την αμέσως πριν από την έναρξη της διαδικασίας περίοδο και, εν προκειμένω, την περίοδο πριν από την ανακοίνωση για τη συνέχιση της διαδικασίας.

Η πρακτική της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη, για τη διαπίστωση της ζημίας, περίοδο τεσσάρων περίπου ετών, δεν έρχεται σε αντίθεση με την ερμηνεία του κανόνα αυτού και είναι βεβαίως χρήσιμη για την καλύτερη εκτίμηση της ζημίας, υπό την προϋπόθεση, ασφαλώς, ότι η χρονική περίοδος που ελήφθη υπόψη καλύπτει και τους έξι μήνες αμέσως πριν από την έναρξη της διαδικασίας.

Τι συνέβη στην προκειμένη περίπτωση; Φαίνεται ότι η Επιτροπή έλαβε πράγματι υπόψη τα στοιχεία που αφορούν τους πρώτους μήνες του 1985 (βλέπε έγγραφο εργασίας της Επιτροπής, της 11ης Νοεμβρίου 1985, παράρτημα 1 του υπομνήματος απαντήσεως των προσφευγουσών στην υπόθεση C-121/86), στοιχεία που ανακοίνωσε στις προσφεύγουσες (βλέπε παράρτημα 1 του υπομνήματος αντικρούσεως του Συμβουλίου στην υπόθεση C-121/86). Πάντως, η επίδικη απόφαση δεν αναφέρει καθόλου τα στοιχεία αυτά διότι θεωρήθηκαν ως μη καθοριστικά.

Βεβαίως, από τη δοθείσα ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ), προκύπτει ότι θα ήταν σκόπιμο στις αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης απόφασης να γίνεται ρητή μνεία των στοιχείων του πρώτου εξαμήνου του 1985. Πάντως, δεδομένου ότι τα στοιχεία αυτά — εξ όσων γνωρίζω — ελήφθησαν πράγματι υπόψη — πράγμα που γνωστοποιήθηκε στις προσφεύγουσες —, δεν νομίζω ότι εν προκειμένω — υπό την επιφύλαξη ότι εξακριβώνεται η αξιοπιστία των στοιχείων αυτών — μια τέτοια παράλειψη συνιστά ipso facto πλημμέλεια ικανή να επηρεάσει το κύρος της πράξης.

δ) *Ενιαία εκτίμηση των στοιχείων που αφορούν τις εισαγωγές από την Κίνα και τη Βόρεια Κορέα*

12. Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται εξάλλου ότι, για τον υπολογισμό της ζημίας που υπέστησαν οι έλληνες παραγωγοί, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τόσο τις εισαγωγές καταγωγής Κίνας όσο και τις εισαγωγές καταγωγής Βόρειας Κορέας, ενώ γνώριζε ότι η τελευταία αυτή χώρα είχε εν τω μεταξύ αυξήσει τις τιμές της.

Η απάντηση του Συμβουλίου ότι, εφόσον η έρευνα αφορούσε αρχικά τις δύο χώρες, έπρεπε να συνεχιστεί και για τις δύο χώρες, φαίνεται τυπική και ελάχιστα πειστική, ενόψει των επανειλημμένων κλήσεων κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, εκ μέρους των ελλήνων παραγωγών, να εξεταστούν χωριστά τα σχετικά στοιχεία ως προς τις δύο χώρες και δεδομένου ότι, προς στήριξη του αιτήματός τους, οι παραγωγοί προσκόμισαν νέα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία αποσκοπούσαν στο να αποδειχθεί η αύξηση των τιμών και η μείωση του τμήματος της αγοράς που κατείχαν οι εισαγωγές καταγωγής Βόρειας Κορέας.

Περισσότερο σχετική και κρίσιμη φαίνεται, αντίθετα, η άλλη αντίρρηση που προέβαλε η καθής, ήτοι: η διαπίστωση ως προς την ακόμη μεγαλύτερη μείωση των εισαγωγών από την Κίνα, για την περίοδο αναφοράς, σε σχέση με τη συνολική μείωση των εισαγωγών από τις δύο αυτές χώρες.

Η εξέταση των χωριστών στοιχείων, που προκύπτουν μεταξύ άλλων, από το έγγραφο εργασίας της Επιτροπής της 11ης Νοεμβρίου 1985 (βλέπε παράρτημα 1 του υπομνήματος απαντήσεως των ελλήνων παραγωγών στην υπόθεση C-121/86), δείχνει πράγματι ότι, ακόμη και αν γινόταν χωριστή εξέταση των εν λόγω στοιχείων, το αποτέλεσμα δεν θα ήταν διαφορετικό· ως εκ τούτου, η μη χωριστή παράθεση των στοιχείων που αφορούν τις δύο χώρες στην αιτιολογία της προσβαλλόμενης πράξης δεν συνιστά, ipso facto, πλημμέλεια ικανή να επηρεάσει το κύρος της απόφασης.

Οπωσδήποτε, για να δοθεί οριστική απάντηση στο ζήτημα αυτό, επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν, και σε ποιο μέτρο, τα στοιχεία που παρέσχε η Επιτροπή μπορούν να αποτελέσουν αναμφισβήτητο σημείο αναφοράς.

ε) *Τα χρησιμοποιηθέντα στοιχεία*

13. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι τα στοιχεία στα οποία βασίστηκε η αιτιολογία της πράξης δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και οπωσδήποτε δεν είναι αποδεδειγμένα.

Κατά την άποψή τους, ειδικότερα, τα χρησιμοποιηθέντα στοιχεία είναι ανακριβή και έρχονται σε αντίθεση προς τις επίσημες στατιστικές στις οποίες βασίστηκε η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών, καθώς και προς τις προηγούμενες αποφάσεις, προτάσεις και διαπιστώσεις της ίδιας της Επιτροπής.

14. Οι λόγοι της αντίθεσης αυτής μεταξύ των στοιχείων που χρησιμοποιήθηκαν για την αιτιολογία της εν λόγω αποφάσεως και εκείνων που προκύπτουν από τις επίσημες στατιστικές είχαν ήδη επεξηγηθεί στους έλληνες παραγωγούς μαγνησίτη με ανακοίνωση της Επιτροπής της 4ης Φεβρουαρίου 1986 (βλέπε παράρτημα 1 του υπομνήματος αντικρούσεως του Συμβουλίου στην υπόθεση C-121/86).

Πράγματι, κατά τη διάρκεια της έρευνας προέκυψε ότι η κατάταξη του προϊόντος σε μια από τις τέσσερις διακρίσεις του κώδικα Nimexe δεν ήταν πάντοτε ευνόητη και ότι το ίδιο προϊόν είχε καταταγεί μερικές φορές σε διαφορετικές διακρίσεις. Επιπλέον, οι στατιστικές δεν περιλαμβάνουν στοιχεία για τις εισαγωγές στην Ιρλανδία και δεν προβαίνουν σε καμιά διάκριση για τα προϊόντα με περιεκτικότητα σε οξείδιο του μαγνησίου (MgO) μεταξύ 85 και 92 %, τα μόνα που ενδιαφέρουν στη διαδικασία αντιντάμπινγκ.

Οι λόγοι αυτοί οδήγησαν την Επιτροπή να μη χρησιμοποιήσει τα στοιχεία που προέκυπταν από τις στατιστικές αλλά εκείνα που, κατά τη δήλωσή της, προέκυψαν από την ειδική έρευνά της.

Η συλλογιστική είναι τυπικά ορθή. Πάντως, επιβάλλεται να γίνει μια διευκρίνιση. Πράγματι, εφόσον τα κοινοτικά όργανα θεωρούν ότι δεν μπορούν να δώσουν πίστη στα επίσημα στατιστικά τους στοιχεία, οφείλουν, πρώτον, να αναφέρουν τον λόγο, πράγμα που συνέβη εν προκειμένω· δεύτερον, οφείλουν, προπάντων, να αναφέρουν με σαφήνεια τις πηγές από τις οποίες άντλησαν τα χρησιμοποιηθέντα στοιχεία. Και τούτο, για να διασφαλίσουν πρωτίστως την άσκηση των δικαιωμάτων που το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α), του βασικού κανονισμού παρέχει στον προσφεύγοντα και, δεύτερον, τον ενδεχόμενο έλεγχο νομιμότητας εκ μέρους του Δικαστηρίου.

15. Με το υπόμνημα απαντήσεως που υπέβαλαν στην υπόθεση C-121/86, οι έλληνες παραγωγοί μαγνησίτη ισχυρίζονται ότι έλαβαν από την Επιτροπή, στο τέλος Δεκεμβρίου 1986 και μετά συγκεκριμένο σχετικό αίτημα, ορισμένα έγγραφα σχετικά με τη διαδικασία

αντιντάμπινγκ, έγγραφα που επιβεβαιώνουν τους λόγους της προσφυγής τους και, ειδικότερα, την αναξιοπιστία των χρησιμοποιηθέντων στοιχείων. Σχετικώς, παρατηρούν ειδικότερα ότι δεν υπάρχουν στα εν λόγω έγγραφα τα στοιχεία που αφορούν τις εισαγωγές φυσικού μαγνησίτη καταγωγής Βόρειας Κορέας από το 1982 και τις εισαγωγές του ιδίου προϊόντος καταγωγής Κίνας από το δεύτερο εξάμηνο του 1983· ή τουλάχιστον, οι μη εμπιστευτικοί φάκελοι της Επιτροπής δεν περιείχαν τα ερωτηματολόγια ως προς τα στοιχεία αυτά ούτε τις ενδεχόμενες μη εμπιστευτικές περιλήψεις, όπως προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο β), του βασικού κανονισμού.

Εξάλλου, πρέπει να σημειώσω ότι, με το υπόμνημα που υπέβαλαν στις 22 Νοεμβρίου 1985 στην Επιτροπή (βλέπε παράρτημα 4 του υπομνήματος απαντήσεως των προσφευγουσών στην υπόθεση 121/86), οι προσφεύγουσες είχαν ήδη παραπονεθεί ότι τα εν λόγω ερωτηματολόγια δεν ήταν πλήρη.

Με το υπόμνημά του ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο περιορίζεται στο να απαντήσει στα συγκεκριμένα πραγματικά και νομικά επιχειρήματα που το αφορούν και δεν λαμβάνει θέση επί του σημείου αυτού.

Αν κατά τον τρόπο αυτό το Συμβούλιο θεώρησε ήδη ότι δεν παραπέμπει σιωπηρά στο υπόμνημα αντικρούσεως που υπέβαλε η Επιτροπή στην υπόθεση C-122/86, αλλά απλώς αποκλείει να του καταλογιστούν πλημμέλειες ως προς την αναξιοπιστία των χρησιμοποιηθέντων στοιχείων, δηλώνω αμέσως ότι το επιχείρημα δεν είναι βάσιμο, καθόσον, επαναλαμβάνω ακόμη μια φορά, το Συμβούλιο, υιοθετώντας την πρόταση της Επιτροπής, αποφαίνεται για την πράξη στο σύνολό της και ευθύνεται προφανώς και για την αναξιοπιστία των χρησιμοποιηθέντων στοιχείων.

Θα αναφερθώ, επομένως, στο υπόμνημα αντικρούσεως που υπέβαλε η Επιτροπή στην υπόθεση C-122/86.

16. Ενόψει των αντιρρήσεων που διατύπωσε η Επιτροπή, κατά τις οποίες τα ερωτηματολόγια αυτά είναι εμπιστευτικά και ως τέτοια δεν περιλαμβάνονται στους φακέλους που ανακοινώθηκαν στις προσφεύγουσες, ελλείψει δικαιολογίας ως προς την απουσία μη εμπιστευτικών περιλήψεων των ερωτηματολογίων αυτών και λαμβάνοντας επίσης υπόψη το ότι η Επιτροπή διαβεβαίωσε ότι παρέσχε στις προσφεύγουσες κατά τις δύο συσκέψεις που πραγματοποιήθηκαν στις 14 Νοεμβρίου και 22 Δεκεμβρίου 1985 όλες τις αναγκαίες πληροφορίες, το Δικαστήριο ζήτησε από την Επιτροπή να προσκομίσει τα προαναφερθέντα ερωτηματολόγια.

Ειλικρινά, η απάντηση δεν είναι καθόλου ικανοποιητική. Πράγματι, η Επιτροπή περιορίστηκε στο να κοινοποιήσει, χωρίς να παράσχει καμιά σχετική διευκρίνιση, αντίγραφα των μη εμπιστευτικών περιλήψεων των ερωτηματολογίων που συμπλήρωσαν οι κινέζοι εξαγωγείς για την *περίοδο μεταξύ του 1978 και του πρώτου εξαμήνου του 1983* και μερικές φωτοτυπίες των ανακοινώσεων που απέστειλαν οι εισαγωγείς μαγνησίτη από τη Βόρεια Κορέα, περιλαμβάνουσες ορισμένα στοιχεία σχετικά με τις εισαγωγές του εν λόγω προϊόντος μέχρι τα τέλη Ιουνίου 1985.

Με άλλα λόγια, *τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή για τις εισαγωγές από την Κίνα δεν είναι άλλα από τα στοιχεία που αποτέλεσαν αντικείμενο του πρώτου μέρους της έρευνας και στα οποία βασίστηκε η πρόταση της Επιτροπής για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, η οποία υποβλήθηκε ακριβώς τον Ιούνιο του 1983.*

Ακόμη κι αν δεν λαμβανόταν καθόλου υπόψη η αξία και η πληρότητα των ανακοινώσεων ως

προς τις εισαγωγές από τη Βόρεια Κορέα που αναφέρθηκαν τελευταία, παραμένει το γεγονός ότι, μετά από μια διαδικασία που διήρκεσε τέσσερα περίπου έτη και την εν συνεχεία διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, δεν έχει ακόμη εξηγηθεί από πού τα καθού κοινοτικά όργανα είχαν λάβει τους αριθμούς ως προς το δεύτερο εξάμηνο του 1983, το 1984 και τους πρώτους πέντε μήνες του 1985, αριθμοί που περιλαμβάνονται στα προπαρασκευαστικά έγγραφα και στους οποίους βασίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση.

Δεν επιθυμώ να εξετάσω εν προκειμένω τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή να μη προσκομίσει στο Δικαστήριο τα αιτηθέντα ερωτηματολόγια ή, έστω, μη εμπιστευτική περίληψη των ερωτηματολογίων αυτών. Ούτε θα ήθελα να αμφισβητήσω τη διαβεβαίωση, κατά τρόπο αλήθεια κάπως ταυτολογικό,που περιλαμβάνεται στο υπόμνημα ανταπαντήσεως της Επιτροπής στην υπόθεση C-122/86, κατά την οποία τα εν λόγω ερωτηματολόγια υπάρχουν, αλλά περιλαμβάνονται στους εμπιστευτικούς φακέλους... διότι είναι εμπιστευτικά.

Θα υπενθυμίσω, πάντως, ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η υποχρέωση εχεμυθείας, στην οποία υποχρεούνται τα κοινοτικά όργανα, δεν μπορεί να ερμηνεύεται κατά τρόπο που να στερεί από το ουσιαστικό τους περιεχόμενο τα δικαιώματα τα οποία ο βασικός κανονισμός παρέχει στους ενδιαφερομένους [11].

Αυτό που έγινε δεκτό με την απόφαση Timex ισχύει επίσης και, κατά μείζονα λόγο, σε σχέση με τον έλεγχο νομιμότητας που το Δικαστήριο καλείται να ασκήσει και που, διαφορετικά, θα παρέλυε.

11 — Βλέπε απόφαση της 20ής Μαρτίου 1985, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 29 (264/82, Συλλογή 1985, σ. 849).

Η έλλειψη οποιουδήποτε αποδεικτικού στοιχείου που καθιστά δυνατή την εξακρίβωση του βασίμου των χρησιμοποιηθέντων στοιχείων για την αιτιολογία της πράξης, τουλάχιστον ως προς τις εισαγωγές από την Κίνα για το δεύτερο εξάμηνο του 1983, για το 1984 και για τους πρώτους πέντε μήνες του 1985, ενόψει των ρητών, ειδικών και επαναλαμβανόμενων αμφισβητήσεων, καθώς και των επισήμων στοιχείων που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες, αναπόφευκτα με οδηγεί, συνεπώς, στο να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης δεν είναι ενδεδειγμένη, διότι τα περιστατικά στα οποία στηρίζεται δεν είναι πλήρως αποδεδειγμένα. Είναι περιττό να υπογραμμίσω ότι ο όγκος των εισαγωγών από τις χώρες που αποτελούσαν αντικείμενο της έρευνας συνιστά ουσιώδες και αναγκαίο στοιχείο για οποιαδήποτε πρόταση προς το Συμβούλιο ως προς την πρακτική ντάμπινγκ.

Οι υπόλοιπες αιτιάσεις

17. Θεωρώ ότι το συμπέρασμα στο οποίο μόλις προηγουμένως κατέληξα, ως προς την αναξιοπιστία ή καλύτερα το μη εξακριβώσιμο ορισμένων ουσιωδών στοιχείων που χρησιμοποιήθηκαν στην προσβαλλόμενη απόφαση, καθώς και οι συνέπειες που απορρέουν από αυτό, με απαλλάσσουν από την υποχρέωση να εξετάσω ορισμένες νέες αιτιάσεις που προέβαλαν οι προσφεύγουσες.

Ωστόσο, προκειμένου να διαγράψω καλύτερα το γενικό πλαίσιο της αναπτυχθείσας διαδικασίας, θα θίξω μια νέα αιτίαση που προέβαλαν οι έλληνες παραγωγοί μαγνησίτη στην υπόθεση C-121/86. Πράγματι, αυτοί παρατήρησαν ότι η Επιτροπή, μη δεχόμενη την ανάληψη υποχρεώσεων των κινέζων εξαγωγέων τον Δεκέμβριο του 1983, διότι θεώρησε την πρόταση μη ικανοποιητική, καταφανώς αναγνώρισε ότι, στο τέλος του 1984, υπήρχε σημαντική ζημία.

Επιβάλλεται σχετικώς η παρατήρηση ότι είναι ασφαλώς αληθές ότι η πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων ως προς τις τιμές δεν σημαίνει, κατ' ανάγκη, αναγνώριση της πρακτικής ντάμπινγκ, της οποίας η διαπίστωση εμπίπτει ωστόσο στην αρμοδιότητα των κοινοτικών οργάνων.

Και είναι ασφαλώς αληθές ότι η πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων ανάγεται σε εποχή προγενέστερη από τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε το Συμβούλιο, όταν εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

Εντούτοις, ακόμη κι αν για τους προαναφερθέντες λόγους η συμπεριφορά αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προφανώς αντιφατική, αναμφισβήτητα συνιστά νέα ένδειξη μιας ελάχιστα σαφούς διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης.

Η αγωγή αποζημιώσεως στην υπόθεση C-122/86

18. Οι αιτιάσεις που προβάλλουν οι έλληνες παραγωγοί μαγνησίτη στην αγωγή αποζημιώσεως για να αποδείξουν την παράνομη συμπεριφορά των κοινοτικών οργάνων είναι, εν πολλοίς, ανάλογες με εκείνες που προβλήθηκαν στην υπόθεση C-121/86 και τις οποίες έχω ήδη εξετάσει.

Θα περιοριστώ, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, να εξετάσω τις βάσεις της αγωγής που δεν έχουν ακόμη εκτιμηθεί.

19. Οι ενάγουσες εταιρίες υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο, προβαίνοντας το 1983 στην εξέταση του ομοειδούς των εν λόγω προϊόντων και παραλείποντας για τους λόγους αυτούς να δεχθεί την πρόταση της Επιτροπής, παρέβη τις ειδικές διατάξεις — που θεσπίστηκαν αποκλειστικά για την προστασία των ιδιωτών — ως προς την αρμοδιότητα της Επιτροπής. Πράγματι, κατά τη συλλογιστική αυτή το κοινοτικό αυτό όργανο είναι το μόνο που μπορεί να διερευνήσει το ομοειδές των προϊόντων, καθόσον η έρευνα σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ, η οποία προϋποθέτει τη σύγκριση όσον αφορά το ομοειδές των προϊόντων, ανήκει στην αρμοδιότητα της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του βασικού κανονισμού.

Η αιτίαση δεν φαίνεται βάσιμη.

Κατά το άρθρο 12 του βασικού κανονισμού, το Συμβούλιο θεσπίζει, μετά από πρόταση της Επιτροπής, τα οριστικά μέτρα άμυνας.

Προφανώς, το Συμβούλιο οφείλει να βασίσει την απόφασή του στην έρευνα που πραγματοποίησε η Επιτροπή και να εκτιμήσει τα συμπεράσματα στα οποία αυτή κατέληξε.

Πάντως, όπως είχε την ευκαιρία να διευκρινίσει το Δικαστήριο [12], το Συμβούλιο μπορεί να μη λάβει καμιά απόφαση όταν διαφωνεί με την Επιτροπή.

Άλλωστε, καμιά διάταξη του βασικού κανονισμού δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι υπάρχουν εν προκειμένω τομείς αρμοδιότητας που εκφεύγουν από την εξουσία εκτιμήσεως του Συμβουλίου και ανήκουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής.

Επίσης, η παρατήρηση ότι το Συμβούλιο, ενόψει της συνθέσεώς του, δεν ήταν σε θέση να αποφανθεί επί ενός θέματος τόσο πολύ τεχνικού, είναι αβάσιμη διότι το εν λόγω κοινοτικό όργανο μπορεί, αν κρίνει σκόπιμο, να

12 — Βλέπε Διάταξη της 15ης Οκτωβρίου 1986, όπ. π.

ζητήσει τη συνδρομή ειδικών, πράγμα που συμβαίνει ειδικότερα όταν παρόμοια ζητήματα εξετάζονται στα πλαίσια της επιτροπής μονίμων αντιπροσώπων (Coreper).

Πράγματι, σταθμίζοντας καλώς τα πράγματα, η παράνομη συμπεριφορά των ενδιαφερόμενων κοινοτικών οργάνων δεν είχε ως συνέπεια τη ζημία, αλλά τη θέσπιση μιας καθεαυτό παράνομης απόφασης.

20. Όσον αφορά εν συνεχεία τη μομφή που διατυπώθηκε κατά της Επιτροπής, ότι « παζάρεψε » με τους ενδιαφερομένους το κλείσιμο της διαδικασίας, περιορίζομαι στη διαπίστωση ότι η μομφή αυτή δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

Με άλλα λόγια, το προσβληθέν δικαίωμα είναι εκείνο που συνίσταται στο να εξασφαλισθεί ορθή και διαφανής διαδικασία και όχι διαδικασία με την οποία επιτυγχάνεται η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ. Στην οπτική αυτή, επομένως, η ακύρωση της εν λόγω πράξης συνιστά ήδη, καθεαυτό,πρόσφορη αποκατάσταση.

21. Μετά τις διαπιστώσεις αυτές, πρέπει τώρα να εξακριβωθεί αν η συμπεριφορά των κοινοτικών οργάνων ήταν τέτοια ώστε να γεννάται, για τις ενάγουσες, δικαίωμα αποζημιώσεως.

Η επιχειρηματολογία των εναγουσών εταιρειών στηρίζεται στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι αυτές είχαν συγκεκριμένο δικαίωμα για τη θέσπιση μέτρων άμυνας και το δικαίωμά τους προσβλήθηκε εξαιτίας της απόφασης για το κλείσιμο της διαδικασίας.

Όπως προκύπτει από τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν μέχρι τώρα, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διεπράχθη εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση — την οποία δεν διστάζω να χαρακτηρίσω ως σοβαρή — υπέρτερου κανόνα δικαίου που αποβλέπει στην προστασία των ιδιωτών, συνισταμένου εν προκειμένω στο δικαίωμα των εναγουσών να πληροφορηθούν τα στοιχεία που προέκυψαν από την έρευνα, προκειμένου να εξασφαλίσουν την πραγματική προστασία των συμφερόντων τους.

Αντίθετα, πρέπει να παρατηρήσω ότι, όσον αφορά τα μέτρα αυτά, τα οποία επιβάλλονται *προς το συμφέρον της Κοινότητας* (βλέπε άρθρο 12 του βασικού κανονισμού), οι ενάγουσες δεν μπορούν παρά να επικαλούνται έννομο συμφέρον.

Κατά τη γνώμη των εναγουσών εταιριών υπάρχει εν προκειμένω ζημία που συνίσταται, κατά τις ενάγουσες, στη διαφορά μεταξύ της τιμής πωλήσεως εντός της Κοινότητας και του κόστους παραγωγής του εν λόγω προϊόντος, καθώς και ζημία από την απώλεια τμήματος της αγοράς.

Η ίδια η απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία θα ακυρώνεται ενδεχομένως η εν λόγω πράξη, δεν μπορεί να υποχρεώνει τα ενδιαφερόμενα κοινοτικά όργανα να επιβάλουν δασμό αντιντάμπινγκ, αλλ' απλώς περιορίζεται στη διαπίστωση της ακυρότητας της απόφασης περί κλεισίματος της διαδικασίας, τα δε εν λόγω κοινοτικά όργανα θα έχουν τη δυνατότητα, τηρώντας τις κανονικές διαδικασίες, να εκδώσουν απόφαση με ανάλογο περιεχόμενο.

Ωστόσο, αυτό που φαίνεται να λείπει στην προκειμένη περίπτωση είναι η άμεση αιτιώδης σχέση μεταξύ της παράβασης του προαναφερθέντος κανόνα και της εντεύθεν ζημίας.

Θεωρώ, επομένως, ότι η αγωγή αποζημιώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Συμπέρασμα

22. Ενόψει των προηγούμενων σκέψεων προτείνω, επομένως, στο Δικαστήριο:

α) να ακυρώσει την απόφαση 86/59/ΕΟΚ και να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα στις υποθέσεις C-121/86 και C-129/86,

β) να απορρίψει την αγωγή αποζημιώσεως και να καταδικάσει τις ενάγουσες στην υπόθεση C-122/86 στα δικαστικά έξοδα.